

پایان نامه

دوره کارشناسی ارشد در رشته پرستاری مراقبت های ویژه

عنوان

بررسی مقایسه ای تاثیر انجام تحریکات حسی توسط اعضای خانواده پرستاران بر سطح هوشیاری و علائم حیاتی بیماران بستری در ICU: کارآزمایی بالینی

نگارش:

محمدآدینه وند

اساتید راهنما:

دکتر حمیدرضا خانکه

دکتر طاهره طولابی

مشاور آمار

فرزاد ابراهیم زاده

دانشگاه علوم پزشکی لرستان

دانشکده پرستاری و مامایی

زمستان ۱۳۹۱

چکیده:

مقدمه: بیماری که در بخش مراقبت‌های ویژه بستری می‌شود به دلایل مختلف در معرض محرومیت حسی می‌باشد. نتایج مطالعات از تاثیر مثبت انجام تحریکات حسی در جلوگیری از محرومیت حسی حکایت دارد، ولی هنوز نقش خانواده در مقایسه با پرستاران در انجام تحریکات حسی در تحقیقی مجزا در ایران سنجیده نشده است. هدف این مطالعه مقایسه تاثیر تحریکات حسی توسط اعضای خانواده و پرستاران بر سطح هوشیاری و علائم حیاتی بیماران بستری در بخش مراقبت‌های ویژه و وضعیت سلامت عمومی خانواده می‌باشد.

مواد و روش ها: در این مطالعه که به روش کار آزمایشی بالینی انجام شد، ۶۹ بیمار بستری در بخش مراقبت‌های ویژه بیمارستان عشایر و شفا خرم آباد در سال ۹۱-۱۳۹۰ به روش بلوک بندی طبقه ای بر اساس گروه سنی در ۲ گروه آزمون و یک گروه کنترل مورد بررسی قرار گرفتند. یک گروه توسط خانواده و یک گروه توسط پرستار تحریک حسی دیانگ را دریافت نمودند. برای گروه کنترل مداخله ای انجام نشد. برنامه تحریکات حسی دی یانگ برای گروه‌های آزمون روزی ۲ ساعت و در ساعت ۴ تا ۵ عصر و ۸ تا ۹ شب، به فاصله ۳ ساعت و به مدت ۶ روز انجام شد. برای کلیه واحدهای مورد پژوهش در سه گروه، میزان سطح هوشیاری و علائم حیاتی در دو مرحله، ۵ دقیقه قبل از مداخله و ۳۰ دقیقه بعد از اتمام مداخله، توسط کمک پژوهشگر اندازه گیری شد و وضعیت سلامت عمومی افراد خانواده در گروه‌های آزمون و کنترل با استفاده از پرسش-نامه سلامت عمومی بلافاصله قبل و بعد از ملاقات در اولین، ششمین و دوازدهمین ملاقات توسط کمک پژوهشگر از طریق مصاحبه ارزیابی شد. برای تجزیه و تحلیل داده‌ها از آزمون‌های آماری آنالیز واریانس یک طرفه، آزمون تی مستقل، آزمون تحلیل اندازه‌های تکراری و نرم افزار spss شماره ۱۸ استفاده شد.

یافته‌ها: براساس نتایج آزمون تحلیل کوواریانس، بین گروه‌های آزمایشی از نظر میانگین افزایش سطح GCS و تفاوت علائم حیاتی قبل و پس از مداخله اختلاف معناداری وجود داشت ($p < 0.001$). از این نظر گروه خانواده بهترین گروه درمانی، گروه پرستار در مرتبه بعدی و گروه کنترل در مرتبه آخر قرار گرفت. اما براساس نتایج آزمون تحلیل اندازه‌های تکراری اثر مداخله در روزهای مختلف بر سطح هوشیاری و علائم حیاتی بیماران قبل و بعد از مداخله یکسان بود. نتایج آزمون تی مستقل نشان داد که بین میانگین نمره سلامت عمومی خانواده بیماران گروه کنترل و آزمون در روز ششم بعد از مداخله اختلاف آماری معناداری وجود داشت ($p = 0.003$). این میانگین در گروه آزمون (۱۹/۶۵۲۲) از گروه کنترل (۲۹/۴۷۸۳) کمتر بود.

نتیجه‌گیری: انجام تحریک حسی توسط افراد خانواده در بهبود سطح هوشیاری بیماران کمایی مورد مطالعه موثرتر از پرستاران می‌باشد. همچنین حضور افراد خانواده بر بالین بیمار می‌تواند تا حدود زیادی از نگرانی آنها بکاهد و به ایجاد آرامش در آنها کمک کند. لذا پیشنهاد می‌شود که شرایطی فراهم شود که نزدیکترین فرد از اعضای خانواده با آموزش کافی برنامه تحریکات حسی را در زمان مناسب برای بیمار بستری در ICU انجام دهد.

واژه‌های کلیدی: تحریک حسی، سطح هوشیاری، خانواده، بخش مراقبت‌های ویژه